

Ten čas jsem raději žil v Praze. Koupil jsem si permanentku na tramvaje a autobusy a odstěhoval jsem se na sedadla hromadných dopravních prostředků. Tak jsem celé dny jezdil Prahou, znal jsem všechny periferie, dokonce jsem jezdil až do vesnic. Velké Prahy, jen abych nemusel sedět doma a čekat, až se mi zjeví ty moje kočky. Když jsem tak jezdil po Praze, všechno, co mi šlo vstříc, všechno jsem oknem vnímal jako svoji záchranu, každý chodec mi byl dražším kamem, každá výkladní skříň, každá stažovaná roleta, každá hromada harampádí mi byla tou nejkrásnější asambláží. Jezdil jsem Prahou a zíral jsem na lešení, po kterém jsem stoupal až do posledních pater, skláněl jsem se, abych vychutnal věže lešením obšancovaných kostelů... Jezdil jsem Prahou a malíči Vietnamci, oblečení do džínsových oblečků, odvraceli mne od těch mých koček, kamkoliv jsem se podíval oknem tramvaje či autobusu, ti malíči a štíhlí Vietnamci, ti, kteří přiletěli do Prahy z velkých dálek, vcházelí anebo ve skupinkách vycházeli z obchodů, kamsi spěchali ulicemi, každých sto metrů jsem už ty Vietnamce očekával a oni mi šli vstříc, jako by v Praze byl sjezd těch téměř dětsky vyhlížejících Vietnamců,

24. prosinec přelom
705 a 8052
114

všichni byli oblečení stejně, všichni vypada-
li, jako by to byli důstojníci přestrojení do
džínsových kalhot a popsaných bund, všich-
ni měli černé dlouhé vlasy jako hippies, ja-
ko herci maličkých revolučních scén. Tepr-
ve těmi mými jízdami Prahou sem a tam
jsem si uvědomil, že ať jsem jel po Čechách
a na Moravě, kam jsem jel, všude jsem viděl
skupiny těch samých džínsových oblečků
a černých dlouhých vlasů, a téměř všichni
měli dětské obličej, které se podobaly tvá-
řím princů, dokonce když jsem jezdil do
Kerska přes Císařskou Kuchyni, jedno ne-
dělňní odpoledne nikdo jiný nekrácel vesnici
na ty moje mrtvé kočky, tak jsem jezdil
Prahou hromadnými dopravními prostřed-
ky, abych nakonec nejraději jezdil tramvaji
číslo sedumnáct, z Ďáblic do Bráníka, pořad-
jen podle Vltavy, kde každá labuť byla hoze-
ným záchraným pásem pro moji zbědova-
nou duši, tisíce záchranných pásů, tisíce
krasavic a krasavců v podobě labutí, které
přiletěly do Prahy z velikých dálek, plulo ve
skupinách těsně u nábřeží, kde si považova-
ly za čest, že je mohou krmit dobří lidé, jen
proto, abych nemusel myslet na ty moje
mrtvé kočky. Ale stávalo se mi též při těch
mých jízdách Prahou, že se vedle mého ok-
na tramvaje zastavilo nákladní auto a já